

عنوان مقاله:

ارتقای تعامل کودک با محیط در فضاهای آموزشی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

احمد ترکمان - دکترای معماری استادیار دانشکده فنی و مهندسی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر ایران

سوگل شمتوب - دکترای معماری استادیار دانشکده فنی و مهندسی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر ایران

هادی اکبری صدیق - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری دانشکده فنی و مهندسی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر ایران

خلاصه مقاله:

در جوامع معاصر، خانه، مدرسه و فضاهای شهری برای آموزش و اجتماعی شدن کودکان، واحدهای اجتماعی مهمی محسوب می شوند. نوشتار حاضر با تکیه بر ذات جستجوگر و تجربه پذیر جهان کودک و به منظور پاسخگویی به تحولات گسترده روشهای آموزشی، ضرورت بهره گیری از عامل انعطاف پذیری در محیط های یادگیری را مورد تاکید قرار داده و در این رابطه برخی از راهکارهای انعطاف پذیر نمودن یک محیط یادگیری، قابلیت ها و مزیت های این عامل ارائه میگردد. در این راستا برای تبیین دقیق این ایده، برخی از مطالعات در زمینه فرآیند رشد کودکان و سیر طراحی محیط های یادگیری به سمت محیط های انعطاف پذیر، مورد بررسی قرار گرفته و در ادامه ضمن بررسی نیازهای یک کلاس ایده آل، الگوی کلاسی انعطاف پذیر به عنوان ساختاری پاسخگو ارائه میگردد. در نهایت چنین استنتاج میشود که خلق یک محیط یادگیری انعطاف پذیر، که همیشه در حال طراحی توسط کاربران آن است، به نوعی، سازگاری با تجربه پذیر جهان کودک و همسویی با تغییر پذیر روش های آموزشی نو به نو را سبب میگردد

کلمات کلیدی:

محیط انعطاف پذیر، عوامل محیطی، یادگیری کودک، تجربه پذیر، تغییرپذیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/520384>

